

други званични книжя турско-то правителство наричаше сж-единени-тѣ бжлгаре (униати-тѣ) *бжлгаро-католически народъ*.

Съ издавание-то на берата, бжлгаре-тѣ униати добихж сжщо такива правдини въ гражданско отношение, каквито имжтъ гржци-тѣ, арменци-тѣ и армено-католици-тѣ; тѣ бидохж вече припознати за особенъ, отдѣленъ народъ отъ гржкия; тѣ вече можяхж да се сношаватъ направо съ Висока-та Порта чрезъ патриарха си. Униати-тѣ пакъ се поокопитихж и сжживихж; мнозина интеллигентни отъ православни-тѣ бжлгаре пакъ се повърнахж въ униатска-та община; ржкоположихж се и единъ-двама нови свещенници и дякони; ржкоположи се и Теодоръ Икономовъ отъ Жеравна за дяконъ на владика-та Иосифъ Соколски и се преименува съ име-то *Иосифъ*. Ала това не бѣше за длго врѣме. Щомъ се издаде берата и званично се припознахж бжлгаре-тѣ униати за особенъ народъ, а архиепископъ-тъ Соколски за тѣхенъ патриархъ (въ гражданското отношение), руский посланникъ скроилъ другъ кроежъ, — да се открадне дѣдо Иосифъ и да се отведе въ Руссия, а като стане това, то и уния-та сама по себѣ си ще падне. И, дѣйствително, кроежъ-тъ се испжлни. Петко Р. Славейковъ, нѣкогашенъ дописникъ на вѣстника *Бжлария*, дошжлъ да се види съ дѣда Иосифа, като съ старъ познайникъ и приятель, па го поканилъ и да се поразходжтъ. Дѣдо Иосифъ се сжгласилъ и излѣзле, безъ да ги види нѣкой. Славейковъ го завелъ край едно скеле (пристанище) и поканилъ го да се качжтъ на единъ каикъ да се повозатъ по море-то. Тѣ влѣзле въ каика, па, по заповѣдъ на Славейкова, каикчия-та се отправилъ на Бююкъ-дере (село на дѣсния брѣгъ на Вжспора), гдѣто се намира лѣтна-та кжща на руския посланникъ, и то безъ да знае дѣдо Иосифъ кадѣ отива. Като пристигнжле тука, намѣрили приготвения да тржгва за Одеса руски пароплувъ; Славейковъ пока-

---

патриархъ да управлява черковни-тѣ работи на ония отъ бжлгарския народъ, подданици на Царско-то Ми Правителство, които се сжединихж съ Католическа-та Черкова, и понеже е признатъ за твжрдъ вѣренъ подданикъ на Царско-то Ми Правителство и пжленъ съ благоразумие и искренности, това достоинство (качество) му се припозна и отъ Царска-та Ми Държава; слѣдователно, както заповѣдахъ чрезъ Царско-то Си Ираде да се даде на рѣченния патриархъ берата Ми за да може да се отправя и да поднася такрири (изложения, искания) на Висока-та Порта, споредъ нужди-тѣ, както за черковни-тѣ така и за други-тѣ нуждни предмѣти, даде се и му се отетжжи тоя Царски Бератъ“. (1-й Зилхидже, 1277 г. — 1-й Юний, 1861 год.).